

Udviklingen skrider frem, kan det blive nødvendigt, at Offentligheden ogsaa tager Sigte paa denne Sag og søger at støtte og hjælpe Fagenes Medlemmer til at bære de forholdsvis meget store Præmier, man er nødt til at svare til denne ganske særlige Art Forsikring. For den Ting maa man vel erindre, at naar Talen er om Arbejdsløshedsforsikring, bliver der jo Tale om at svare i mange Tilfælde betydelig højere Præmier, end hvis man skulde ind i en anden Forsikringsart, hvor Risikoen ikke er saa stor. Naar man tager Hensyn til alt dette tilsammen, forekommer det mig, at der deri ligger en klar og utvetydig Betsvarelse af dette Spørgsmaal, hvorvidt det kan anses for at være nødvendigt, at Staten eller Offentligheden i det hele taget tager denne Opgave op og søger at hjælpe paa og lindre Arbejdsløshedsnøden paa en eller anden Maade. Det har da ogsaa været erkendt fra Lovgivningsmagts Side tidligere. Jeg skal saaledes nævne, hvad der ogsaa gøres opmærksom paa i Kommissionens Betænkning, at allerede i 1853, 1855 og 1856 og senere i 1858 er der gennem Lovgivningsmagten blevet taget Sigte paa dette Spørgsmaal, og i 1879 blev der stillet et rentefrit Laan paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Kommunernes Raadighed med dette bestemte Sigte, at det kunde anvendes ogsaa til Lindring af Arbejdsløshedsnøden. Det er jo heller ikke saa længe siden, at vi her paa Rigsdagen vedtog et Forslag om Statstilskud til De fattiges Kasser, et Forslag, som ogsaa havde dette bestemte Sigte ved Siden af i al Almindelighed at yde Hjælp til de fattige, som ikke vare inde under det offentlige Fattigvæsen, saa ogsaa at hjælpe paa og lindre den Arbejdsløshedsnød, som maatte findes ude omkring i Kommunerne. Der er i Tidernes Løb ogsaa her paa Rigsdagen gennem privat Initiativ blevet stillet en hel Række Forslag, som have taget det samme Sigte. Fra den socialdemokratiske Gruppe er der jo i Slutningen af 90erne og i 1901, 1902 og 1903, hvis jeg ikke husker fejl, gentagende stillet Krav om Støtte fra Offentlighedens Side netop i dette Øjemed. I 1902—03 blev der af det daværende Medlem for Randers, Poul Rasmusen, stillet et Forslag, som ogsaa tog aldeles afgjort Sigte paa en Løsning af disse vigtige og omstridte Spørgsmaal. Dette Forslag blev ret udførligt behandlet her i Tinget, og uden at jeg i øvrigt i Sammenhæng kan erindre ret mange af de Udtalelser, som da faldt, husker jeg dog, at Forslaget fra alle Sider blev modtaget med ikke ringe Anerkendelse, og jeg

erindrer, at jeg for mit eget Vedkommende udtalte mig ret anerkendende angaaende dette Forslag, om jeg end paa adskillige Punkter ogsaa udøvede nogen Kritik imod det. Det viser sig altsaa, at Lovgivningsmagten for saa vidt allerede har erkendt, at det er en Sag, som angaar Offentligheden, og som Lovgivningsmagten ogsaa bør have sin Opmærksomhed henvendt paa, og rundt omkring i Landene har man ogsaa paa sine Steder forsøgt en Løsning. Jeg skal kun nævne, at man oppe i Norge for Tiden ogsaa er beskæftiget med en Løsning af dette Spørgsmaal.

Men det næste og vanskeligste Spørgsmaal, Spørgsmaalet om, hvordan denne Opgave kan løses, er jo endnu tilbage, og der kan siges meget baade for og imod, akkurat saadan som det personlige Skøn tilsiger en. Kommissionen har imidlertid povet at foreslaa en Løsning, der gaar ud paa at bygge paa Princippet: Hjælp til Selvhjælp og etablere en Forsikring, bygget paa forsikringstekniske Regler, der skulle tjene til i Lighed med, hvad Sygekasserne gøre, at betrygge mod Arbejdsløshedsnøden. Kommissionen har i saa Henseende bygget sit Forslag omtrent paa det samme Grundlag, som Sygekasseloven er bygget paa. Dette er man vel nærmest naaet til ud fra den Betragtning, at man netop i Sygekasselovens Virkninger har mange og gode Erfaringer, som kunde komme til Nytte, ogsaa naar der er Spørgsmaal om at lovgive her paa dette Omraade, hvor der er Tale om en særlig Forsikringsart. Og ganske særlig overfor hele dette vanskelige Spørgsmaal maatte det jo være en Opgave, at man kom til en Forsikringsart, en Forsikringsmaade, hvor man til nogenlunde Betyggelse for den Offentlighed, som skulde yde et Tilskud, maatte kræve ret betydelige, synlige Selvhjælpsbestræbelser fra den forsikredes Side. Kommissionen har altsaa bygget sit Forslag paa Grundlag af Sygekasseloven. Det siger sig selv, at man ikke er naaet til at udarbejde et saadant Forslag, uden at der har været betydelige Meningsforskelligheder og betydelige Brydninger indenfor Kommissionen, hvorpaa der for øvrigt ogsaa er gjort opmærksom i Betænkningen. Det siger sig selv, og en Mængde Spørgsmaal har selvfølgelig stillet sig frem i første Række, naar Talen var om at gaa til at udarbejde et saadant Forslag.

Der var et Spørgsmaal, som saa at sige af sig selv meldte sig straks, og det var Spørgsmaalet, om man skulde gaa til